

vreme prošlo, da je odradio svrhu.

MIRNODOPSKA SUDBINA „INVALIDA MOBILIZACIJE“ MIRKA DRLJACE

Metak ničije savesti

Dok je pokušavao da se odupre prisilnoj mobilizaciji, krajški milicioneri su juna ove godine teško ranili Mirka Drljaču. Danas o njemu niko ne brine

Mirko Drljača, četrdesetogodišnjak, doseljen u Hrtkovce iz Pakraca 1992. godine postao je, ni kriv ni dužan, jedan od tragičara ovog rata. U julu ove godine, u vreme prisilnih mobilizacija za krajšku vojsku ranom zorom kuću mu je opkolilo šest policajaca, ubedujući ga da ide na vojnu vežbu. Samo nekoliko sati kasnije ležao je na operacionom stolu sremskomitrovačke bolnice sa teškim prostreljnim ranama obe noge. Danas, šest meseci kasnije, leži nepokretan u svojoj kućici od nepunih četrdesetak kvadrata, zamenjenoj za imanje u Pakracu i čeka novu lekarsku intervenciju, nadajući se brzom oporavku jer je jedini koji četvoročlanoj porodici može obezbediti egzistenciju.

– Odveli su me prvo u Rumu. Nije pomoglo što sam im pokazao ličnu kartu izdatu kao novom državljaninu SR Jugoslavije jer sam ja za njih bio neko ko treba da brani Krajinu, s obzirom da sam poreklom iz Hrvatske, iz Virovitice. Potom su nas, u pratnji policije, sprovele do autobusa koji su bili na parkingu kod Vatrogasnog doma, ne znam ni sam koliko ih je bilo. Pre ulaska u autobus pokušao sam da saznam šta se dogada ali milosti nije bilo, samo naredenja: „Ulazi!“ Shvatio sam šta se dogada i počeo da bežim. Nisam bio spremjan niti voljan da poslužim kao topovsko meso. Bežeći, čuo sam tri rafala i pao. Bio sam još pri svesti kad su krajški milicioneri, isti oni koji su nekoliko trenutaka pre toga puca u mene, naredili: trpj ga u autobus i krećemo. Osvestio sam se u bolnici, operisan, sa dva fiksatora na nogama, još ne shvatajući šta se dogodilo, preseća se danas Mirko Drljača.

– Lekari su mi još tada rekli da je neizvesno mogu li mi spasiti noge. Sada bar o tome ne moram da mislim ali mi sve teže pada to što

porodica jedva preživljava. U stvari, živimo od milostinje, bukvalo. Ako mi rodbina pošalje koji dinar onda je ta neizvesnost manja, ali i to traje od dana do dana, kaže Mirko.

Supruga Dragica, koja je zajed-

od dobre volje komšija koji su, moram reći, pažljivi. Da nije bilo njih ne bi imali drva za zimu, kaže Mirko, nervozno pušeći.

Od juna do današnjeg dana Mirku i njegovoj porodici niko od zva-

„Nisam htio da budem topovsko meso“: Mirko Drljača

no ša njim od prvog dana kada su došli, radila za nadnicu po selu ili u lokalnom šumskom gazdinstvu u međuvremenu je povredila kičmu tako da više nije sposobna za bilo kakav teži fizički posao. Dvojica sinova, osnovac i srednjoškolac, još nisu stasali da zaraduju. Jedini „siguran“ prihod je dečiji dodatak od 89 dinara, a poslednji put isplaćen je pre nekoliko dana, ali – za jul.

– Kad je sve počelo mislio sam da se brani Jugoslavija i bio spremjan da podem u rat. Brzo sam shvatio da je sve besmisleno, da ljudi uzalud i ratuju i gube glavu. Eto kako mi se to osvetilo. Jedino što želim je da se što pre oporavim i sposobim da radim, valjda će me snaga poslužiti da izdržavam porodicu dok sinovi ne dospeju do svog hleba. U međuvremenu, zavisimo

ničnika, ni vlast, ni policija a još manje pravosudni organi – makar po službenoj dužnosti, nije rekao ni reći a kamo li ponudio pomoć. Kako stvari stoje i neće, jer je vreme mira i zašto bi se bilo ko sada prisećao žrtve koja je, eto, preživela „nesporazum“.

– Ništa ja od ove države i ne očekujem. Jer, kad je mogla dozvoliti da mi se puca u leđa, kako će sada učiniti bilo šta da mi pomogne. Samo da mi je da se oporavim, sve bi bilo bolje.

Zaista, država koja je „pomogla“ porodici Mirka Drljače da doživi „mirnodopsku“ tragediju sada ne pokazuje ni trunku bar dobre volje da im pomogne da prežive. I sve će jednog dana biti svedeno pod šifru „mir nije imao alternativu“.